

TÜRK ve İSLÂM ESERLERİ MÜZESİ

İşmalarına devam etmiştir. Bu dönemden başlayarak müze yönetimine sırasıyla Ahmed Ziyâ Bey (1924), Ali Sami Boyar, İbnülemin Mahmud Kemal İnal (1927-1935), Abdülkadir Erdoğan (1935-1937 [vekâleten], 1937-1943), Elif Naci (1943-1963) getirilmiştir. 1939'da II. Dünya Savaşı sebebiyle koleksiyondaki eserler Anadolu'ya taşınmış, savaşın bitiminden sonra 1949'da tekrar getirilmiştir. 1964 yılında Eski Eserler ve Müzeler Genel Müdürlüğü ile yapılan çalışmalar neticesinde bağımsız bir müze haline getirilmiş ve müdürlüğüne Can Kerametli tayin edilmiştir.

Türk ve İslâm Eserleri Müzesi'nin ilk koleksiyonunda halı, şamdan, kandil, el yazmaları ve levhalar, ahşap rahle, kapı, pencere kanatları ve çini eserler bulunmaktaydı. Müzenin koleksiyonları içinde halıların ayrı bir yeri vardır. Camileri kaplayan büyük boyutlu halılarla küçük seccade ve kilimler, benzersiz saf seccadeler, Türk ve İslâm Eserleri Müzesi'nin dünyadaki en zengin koleksiyonunu meydana getirmektedir. Baş eserler ise hiç şüphesiz 1906 yılında Konya Alâeddin Camii'nde bulunan Selçuklu halıdır. Bunların dışında müzenin diğer önemli zenginlikteki koleksiyonu erken İslâmî dönemden başlayıp XIX. yüzyıla uzanan, İslâm yazı sanatının en önemli hattatlarının eserlerinin bulunduğu el yazmalarıdır. Erken İslâm sanatına ilişkin çok önemli bulgular veren ve I. Dünya Savaşı öncesi Osmanlı toprağı olan bölgelerde, Abbâsî Halifesi Mu'tasım'ın başşehri Sâmerâ ve Emevî Devleti'nin önemli merkezi Rakka'da yapılan arkeolojik kazılardan gelen eserler de koleksiyonun değerli bir bölümünü oluşturmaktadır. XII-XVIII. yüzyıllara ait Selçuklu, İlhanlı, Timur-

Türk ve İslâm
Eserleri
Müzesi'nin
kumaş
dükkanı
köşesi

lu, Osmanlı ve Safevî maden, ahşap ve taş eserleri, Konya Kılıcarı Sarayı gibi artık mevcut olmayan yapılara ait alçı kabartmalar müzenin diğer zenginlik kaynaklarıdır.

Müze için ikinci önemli kaynak akışı tekelerin kapatılmasının ardından 1926'da tekke, zâviye ve türbelerin içindeki eşyanın müzeye getirilmesiyle gerçekleşmiştir. Türbeler, sultan ve yakınlarının gömüldüğü yerler olmaktan öte ölen kişinin şahsî eşyaları ile türbe için özellikle yapıp vakfedilmiş eserlerin toplu halde bulunduğu âdeti birer küçük müze hüviyetini taşıyan mekânlar olmuştur. Türbelerde kandil, şamdan, halı gibi malzemenin yanı sıra sultanın giymiş olduğu kaftan, kuşandığı kemer ve kavuğuna taktığı değerli taşlı sorguçlar da saklanmıştır. Bu türbe eşyası Türk ve İslâm Eserleri Müzesi'nin koleksiyonlarına büyük zenginlik katmıştır.

1983 yılında müze uzun yıllar içinde restore edilen Sultanahmet'teki İbrâhim Paşa Sarayı'na taşınmıştır. Türk ve İslâm sanatı alanında dünyanın sayılı müzeleri arasında yer alan Türk ve İslâm Eserleri Müzesi, bugün 40.000 eseri aşan koleksiyonları ile İslâm sanatının hemen her döneminden ve her türünden seçkin eserlere sahiptir ve Türk ve İslâm sanatı uzman ve meraklıları için vazgeçilmez bir kaynaktır. Müzenin yeni oluşturulan Etnografya Bölümü'nde halı ve kilim tezgâhları, dokuma ve yün boyama teknikleri, değişik bölgelerden derlenmiş malzeme Türk halk yaşamından kesitler sunulmaktadır. Müze, başarılı koruma ve sergileme çalışmalarından ötürü 1984 yılında Avrupa Yılın Müzesi başarı ödülüne, genç kuşaklara sanatı sevdirmeye çabalarından ötürü UNESCO özel teşvik ödülüne layık görülmüştür. Türk ve İslâm Eserleri Müzesi, ülkemizde bu alandaki eserlerin sergilendiği ilk müze olmaktan öte müzeciliğin yalnız Yunan,

Roma ve Bizans gibi uygarlıkların eserlerinin sergilenmesinden ibaret görülmediği, kendi öz sanatlarımıza da değer verilmesi gerektiği anlayışını getirmesi bakımından önemlidir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbnülemin Mahmud Kemal – Hüseyin Hüsameddin [Yasar], *Evkâf-ı Hümâyun Nezâreti'nin Târihçe-i Teşkilâtı ve Nüzzârın Terâcim-i Ahvâlî*, İstanbul 1335, s. 232; Can Kerametli – Zahir Güvemli, *Türk ve İslâm Eserleri Müzesi*, İstanbul 1974; Zahir Güvemli – Serap Aykoç, "La fondation du musée turc et le musée des arts turcs et islamiques", *Travaux et recherches en Turquie* 1982, Leuven 1983, s. 127; Nazan Ölçer, *Türk ve İslâm Eserleri Müzesi: Kilimler*, İstanbul 1988, s. 27; a.mlf. v.dğr., *Türk ve İslâm Eserleri Müzesi*, İstanbul 2002; Erdem Yücel, "Türk ve İslâm Eserleri Müzesi'nin Kuruluş Tâlimatnamesi", *TK*, XVI/191 (1978), s. 691-698; a.mlf., "Türk-İslâm Eserleri Müzesi", *Sanat Dünyamız*, sy. 20, İstanbul 1980, s. 25-31.

NAZAN ÖLÇER

TÜRK LUGATI

Hüseyin Kâzım Kadri'nin
(ö. 1934)

hazırladığı karşılaştırmalı
Türkçe sözlük.

Müellif, eserine yazdığı uzunca önsözde amacının çeşitli Türk lehçelerindeki dil bilgisi özellikleriyle Batı Türkçesi'nin söz dizimi kurallarını ortaya koymak, Türk dillerinin bir asıldan türediğini göstermek ve bu yolla dil birliğine gitme imkânını sağlamak olduğunu söyler. Ona göre Tanzimat'tan beri Türk toplumunu ayakta tutmaya çalışan Osmanlılık ve ittihad-ı İslâm ideolojileri beklenen sonuçları vermemiş, dolayısıyla Türk birliği fikri tarihî bir mecburiyet haline gelmiştir. Bu sebeple önce kendi dilini iyi bilmek, daha sonra bu dilin diğer Türk lehçeleriyle olan ilişkilerini tesbit etmek gerekmektedir; *Türk Lugatı* da bu yolda atılmış bir adımdır. Bu-

Türk ve İslâm
Eserleri
Müzesi'nde
sergilenen
maden işi
eserlerden
şamdan
(Envanter
nr. 48)

nun neticesinde zengin ve gelişmiş, medenî bir milletin duygu ve düşüncelerini ifadeye en elverişli dilin Garp/Batı (Türkiye) Türkçesi olduğu ortaya konmuş olmaktadır. Hüseyin Kâzım, "otuz beş senelik mütemâdî bir sa'yın mahsulü olan" bu hacimli eseri hazırlamaya Tevfik Fikret, Beyrut Valisi Nûreddin Bey ve Şevki Bey ile birlikte 1895 yılında karar vermiş, arkadaşlarının bir süre sonra bundan vazgeçmeleri üzerine kendisi tek başına eseri ortaya koymuştur.

Türk Lugatı esas itibarıyla Batı Türkçesi'nin yanı sıra Uygur, Çağatay, Azerî ve Kazan lehçeleriyle diğer bazı lehçelerden alınmış kelimelerin etimolojik (kök esasına dayalı), mukayeseli ve edebî (örnekli) bir lugatıdır. Hüseyin Kâzım, çeşitli ülkelerde ve farklı zamanlarda kullanılan Türk dilleri ve lehçeleri üzerinde durup örnekler vermiş, daha sonra Batı Türkçesi'nin alfabesi, kelime türleri ve özellikleriyle ilgili açıklamalar yapmıştır. *Türk Lugatı*'nın tertibi elif harfinden başlayıp ye harfine kadar otuz üç harf üzerinedir. Eserin Arap harfleriyle basılan ilk iki cildinde Osmanlıca-Türkçe bütün kelimelerin Latin harfleriyle okunuş şekilleri gösterilmiştir. Latin alfabesine geçildikten sonra yayımlanan diğer ciltlerde ise kelimeler yine Arap alfabesine göre sıralanmış, bunların yanına Latin harfleriyle okunuşları yazılmış, açıklamaları yapılarak örnekler verilmiştir. Dört büyük cilt içinde örnek olarak verilen deyim, atasözü, beyit ve cümleler müstakil birer çalışma teşkil edecek mahiyettedir. Büyük boyda basılan lugatın I. cildi (İstanbul 1927) XCIX + 4 + 855 sayfa, II. cildi (İstanbul 1928) II + 982 sayfa, III. cildi (İstanbul 1943) IV + 928 sayfa, IV. cildi (İstanbul 1945) 894 sayfadandır meydana gelmektedir. Ebadı dolayısıyla eserin adı bazı ilmi yayınlarda bile yanlış olarak *Büyük Türk Lugatı* şeklinde geçmektedir.

Sözlük etimolojik ve mukayeseli şekilde hazırlandığı için diğer sözlüklerden ayrılır. Madde başları kelimelerin kök biçimlerinden oluşmakta, türemiş kelimeler bunun altında verilmektedir. Sözlük maddelerinde kelimelerin çeşitli Türk lehçelerindeki biçimleri ayrı ayrı kaydedilmekte, bu maddelerle ilgili örnek metinler, atasözleri ve deyimler yazılmakta, ayrıca yabancı kelimelerin hangi kökten geldiği açıklanmaya çalışılmaktadır. Başka sözlüklerde bulunmayan birçok kelime, terkip ve terimi içermesi eserin zenginliğini ve farklılığını ortaya koymaktadır. Hüseyin Kâzım önsözde kullanılması zor olan sözlüğün kul-

lanılışına dair açıklayıcı bilgiler vermekte, Türk dillerini geniş biçimde ele almaktadır. Çuvaş lehçesi hakkında *Journal asiatique*'in 6. sayısından (1820) naklen coğrafî bilgiler aktardıktan sonra ses bilgisi ve yapı bilgisine temas etmekte, Kırgız ve Kazak dillerini birlikte mütalaa etmekte, Kazan Tatarcası'ndan sonra Azerî Türkçesi'ni anlatmaktadır. Müellif Çağatayca dil bilgisi için kısa, Batı Türkçesi için uzunca bir bölüm ayırmıştır.

Abuşka lugatı (*el-Lugatü'n-neva'iyye ve'l-istişhâdâtü'l-cağatâiyye*: Petersburg 1285/1868), Vel'aminov-Zernov, Pavet de Courteille, Vámbéry ve Şeyh Süleyman Efendi'nin eserleri Çağatayca için kullanılan kaynaklardır. Castrén ve Radloff'un çalışmaları esas alındığı için eserde onların adlandırmalarının izleri görülür. Tatarca için Budagov'un, Bálint'in, Ostrumov'un ve Nasîrî'nin sözlükleri kullanılmış, Yakutça için Böhtlingk'in çalışmasından yararlanılmıştır. Uygur harfli eski Türkçe için Vámbéry, yeni Uygurca için Scaw'in sözlüğü ve Pantusoff'un yayımları, Kırgızca için Laptew ve Pantusoff'un çalışmaları esas alınmıştır. Gagauzca için kaynağı Moschkoff'tur. Osmanlı Türkçesi için Alexandre Handjéri, Thomas-Xavier Bianchi, Ahmed Vefik Paşa, Hüseyin Remzi Bey, S. J. W. Redhouse, Mallouf, Barbier de Meynard, Şemseddin Sâmî, Mehmed Salâhî, Muallim Nâci, Nazîmâ, Fâik Reşad, Ali Seydi Bey, Bahâeddin Bey, Muallim Cûdî sözlükleri kaynak olarak kullanılmıştır. Bugün olduğu gibi zamanında da tartışmalı olan bazı eserler (meselâ Vámbéry, *Etymologisches Wörterbuch der Turko-Tatarischen Sprachen*: Leipzig 1878; Bedros Kerestedjian, *Dictonnaire étymologique de la langue turque*, London 1912) köken bilgisi konusundaki kaynakları arasındadır. Müellif, Çağatayca için faydalanamayacağı yayınlara da (meselâ Abuşka, *Csagatajtörök szógyűjtemény. Török kéziratból fordította Vámbéry Ármán*, Pest 1862) kaynakları içinde göstermiştir. Ayrıca eserin bibliyografyası dikkatsiz ve dağınıktır. Eser, Türk dili ve lehçeleriyle ilgili kısımlarında kelimelerin yazılış ve okunuşlarında yanlışlıklar bulunması, bazı kelimelerdeki tanık yetersizliği veya anlama uygun düşmeyen tanıklar, bazı tarihî bilgilerin ikinci el kaynaklardan alınmış olması, bir kısım maddelerin gereksiz yere uzatılması gibi hususlar sebebiyle eleştirilmiştir. Bununla birlikte Doğu lehçeleri açısından da güvenilir olan eserin Batı Türkçesi bakımından oldukça zengin bir malzeme ihtiva ettiği söylenebilir.

BİBLİYOGRAFYA :

Hüseyin Kâzım Kadri, *Meşrutiyet'ten Cumhuriyet'e Hatıralarım* (haz. İsmail Kara), İstanbul 1991, s. 24-27; Ali İhsan Öbek, *Büyük Türk Lügatı'nde Divan Edebiyatı Unsurları* (doktora tezi, 1999), Trakya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü; a.mlf., "İkinci Âsım'dan Bir Portre: Hüseyin Kâzım Kadri", *TDL*, sy. 538 (1996), s. 448-455; M. Şakir Ülkütaşır, "Hüseyin Kâzım Kadri", a.e., sy. 5 (1952), s. 25-26; İsmail Kara, "Bir Eski Zaman Efendisi: Hüseyin Kâzım Kadri", *TT*, IX/49 (1988), s. 9-14; Ali Rıza Önder, "Hüseyin Kâzım Kadri ve Türkçe Sözlüğü", *TDL*, sy. 487 (1992), s. 54-60; Alâattin Uca, "Hüseyin Kâzım Kadri'nin Türk Lehçelerinin Birliği Hakkındaki Düşünceleri", *Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Dergisi*, sy. 16, Erzurum 2001, s. 281-285.

MUSTAFA S. KAÇALIN

TÜRK OCAĞI

II. Meşrutiyet ve Cumhuriyet dönemlerinde Türkçülüğü savunan dernek.

Osmanlı Devleti'nin kozmopolit yapısı içinde bir tepki ve kendini tanımlama akımı olarak doğan Türkçülük ve Türk milliyetçiliği fikrinin II. Meşrutiyet devrinde teşkilatlanmasıyla ortaya çıkmıştır. Türk aydınları arasında milliyetçilik fikrinin uyanmasıyla birbiri ardınca Türk Derneği (1908), Genç Kalemler Hareketi (1910) ve Türk Yurdu Cemiyeti (1911) gibi cemiyetler kuruldu, Türk Yurdu Cemiyeti tarafından aynı isimde bir dergi çıkarıldı. Türk Ocağı Derneği ise bu gelişme çizgisi içinde II. Meşrutiyet'in ilk yıllarında uygulanan Osmanlılık düşüncesinin yol açtığı kimlik bunalımına karşı gelişen Türkçülük akımının bir sonucudur. Ocağın kurulmasıyla ilgili ilk hareket Askerî Tıbbiye öğrencilerinden geldi. Bunlar, milliyet esasına dayanan bir cemiyet kurmak amacıyla hazırladıkları bir programı kendilerine yardımcı olacağına inandıkları devrin Türkçü aydınlarına sunarken bir de bildiri yayımladılar (24 Mayıs 1911). "190 tıbbiyeli Türk evlâdı" adına kaleme alınan bildiride Türkler'in 1908 inkılabının ardından çöküş dönemine girdikleri ileri sürülüyor ve Türk ırkının fikrî kalkınmasının en büyük hedef olduğu açıklanıyordu. Türkler'in her yönüyle geliştirilmesi için sosyal bir reforma ihtiyaç bulunduğu vurgulanıyor, bu amaçla çalışacak bir cemiyetin kurulması gereği dile getiriliyordu. Tıbbiyeli öğrencilerle Türkçü aydınlar arasında yapılan görüşmelerin ardından fiilen çalışmaya başlayan Türk Ocağı Derneği yaklaşık dokuz ay sonra resmen kuruldu (25 Mart 1912). İlk idare heyetine Ahmed Ferid (Tek) (başkan),